

jeg, thi det er dog noget af en Forklaring. Det kan jo ikke nægtes, at det koster Penge. Men med Hensyn til Vedligeholdelsen vil jeg dog gerne sige til det ærede Medlem: Gaa ud og se paa, hvad det er der ude, tror det ærede Medlem saa, naar han kommer tilbage, at det kræver just mange Penge til Vedligeholdelse? Det tror jeg ikke, men jeg indrømmer, at der kunde være Tale om Udgifter til en Udvidelse, hvis man vilde tilvejebringe en virkelig moderne Fæstning omkring København. Men saa siger man ved Siden deraf — og det er det, man hører hyppigst —, at det skulde være en Trusel mod vore Nabolande at befæste København. Det skulde være — det sagde ogsaa det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) — Vejen og Aarsagen til, at vor Neutralitet krænkedes og derefter vor Selvstændighed udslettedes. Ja, det forstaaer jeg endnu mindre. Thi lad os dog endelig en Gang være enige om den almindelige nøgterne Betragtning, at en Fæstning er jo ikke en Genstand, man kan putte i Lommen eller læsse paa en Vogn og køre hen og anvende et eller andet Sted. Det er jo dog et Apparat, der kun kan komme os til Nytte og kun kan komme en Modstander til Skade, naar vi blive angrebne, og han er Angriberen. Hvis man vilde tale om, hvad der kunde betragtes som en Trusel mod andre, ja saa kunde jeg forstaa, om man vilde anføre f. Eks. vor lille Flaade — for øvrigt kunde man gerne ogsaa nævne Hæren — som en Trusel, thi de kunne jo dog bruges andetsteds, og hvis der en Gang kommer — for at bruge et mildt Udtryk — en saa tankeløs Regering her i vort Land, at den vilde begynde at spille Stormagt, kunne de endogsaa bruges til Angreb. Det kan en Fæstning dog aldrig i Evighed bruges til. Det er dog ganske umuligt. Derfor er det mig ret uforstaaeligt, at man kan anføre det Argument, at det skal være en Fare at have Hovedstaden befæstet. At Flaaden er et Kælebarn for det ærede Medlem for Esbjerg, fortænkter jeg ham ikke i. Det ærede Medlem har jo tilbragt sin dejlige, lyse Ungdom og en Del af sin Manddom som Søofficer, og jeg er sikker paa, at det ærede Medlem har mange lyse, gode og smukke Minder fra den Tid. Jeg fortænkter ham ikke i, at han fremdeles har en vis Forkærlighed for Flaaden og dens Vel og gerne vil ofre, hvad der behøves, for at bringe den i Højde med, hvad vort lille Land overhovedet kan være forpligtet til at fremskaffe for at værge sin Neutralitet. Men deri maa det ærede Medlem virkelig være

enig med mig, at vor Flaade kunde betragtes som en Trusel mod andre Lande, hvad Fæstningen aldrig kan være. Vi have jo endnu i frisk Minde, hvad der for ca. 100 Aar siden skete her, da vi netop havde en Flaade, der kunde betragtes som en Trusel og blev betragtet som en Trusel. Da viste det sig, hvilken Ulykke det kunde drage ind over os, fordi der virkelig var noget, der kunde bruges andetsteds. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at karakterisere, hvad der da øvedes imod os. Det have vi alle tilstrækkeligt Rede paa. Men, som sagt, jeg anerkender, og med Glæde anerkender jeg de mandige Udtalelser, der i øvrigt kom fra det ærede Medlem for Esbjerg. Dem kan jeg ikke noksom yde min Tilslutning i saa godt som enhver Henseende, undtagen med Hensyn til det Punkt, jeg her har nævnt. Der kan jeg for Øjeblikket ikke være enig med det ærede Medlem, men det skulde glæde mig, om han senere kunde komme til et andet Resultat.

Angaaende det samme Spørgsmaal vil jeg gerne henvende et Par Ord til den ærede Forsvarsminister. Den ærede Minister nævnte forleden Dag i sin Omtale af, hvad jeg havde sagt, at Højre burde tale sagtere om Forsvarsagen. Ja, den højtærede Minister kunde gerne i saa Henseende have forlangt mere end at tale sagte. Den ærede Minister kunde meget vel, i hvert Fald af mig, have faaet et Løfte om slet ikke at tale. Jeg har nemlig siddet i denne Sal i 18 Aar, forinden jeg sagde det første Ord om vort Lands Forsvar. Jeg antager, den højtærede Minister vil anerkende, at det ikke er at tale i Utide. Jeg har ikke i de første 18 Aar, jeg sad her, sagt et eneste Ord om Landets Forsvar, og jeg kunde godt tilføje, at jeg vilde heller ikke af egen fri Villie være kommen ind derpaa hverken forleden eller i Dag, thi jeg anser det nemlig for den Sag bedst tjenligt, at der ikke tales om den baade i Tide og i Utide. Imidlertid, det var ønsket fra anden Side, man vilde gerne have, at jeg skulde sige et Par Ord om denne Sag, og da den jo ligger mig meget varmt paa Sinde — det tør jeg sige uden Forkrænkelse for nogen —, vilde jeg gerne gribe Lejligheden til at sige, hvad jeg mener. Men dermed være det jo ikke sagt, at det at tale sagte skulde være en Pligt for Højre og et Krav, som Venstre har Ret til at stille til os. Naar det kommer frem som et Krav, benægter jeg Berettigelsen. Den højtærede Minister motiverede sit Krav med at sige, at Ven-